

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M. K.**

obwinionego o wykroczenie z art. 94§1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 października 2024r.

na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego

wniesionej na korzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Pułtusku z dnia 24 lutego 2023r.,

sygn. akt II W 741/22

uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w całości i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pułtusku.

UZASADNIENIE

M. K. został obwiniony o to, że w dniu w dniu 31 lipca 2022r. o godz. 13.15 w m. Z. na ul. J. na drodze publicznej kierował pojazdem marki N. o nr rej. [...], nie mając do tego uprawnień, tj. o czyn z art. 94§1 k.w.

Wyrokiem nakazowym wydanym w sprawie o sygn. akt II W 741/22 w dniu 24 lutego 2023r. Sąd Rejonowy w Pułtusku uznał obwinionego za winnego zarzucanego mu wykroczenia z art. 94§1 k.w. i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.500 złotych oraz, na podstawie art. 94§3 k.w. w zw. z art. 29§1 i §2 k.w., orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy. Sąd rozstrzygnął ponadto o kosztach postępowania.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony postępowania i uprawomocnił się z dniem 11 marca 2023r. (k. 31).

Obecnie kasację od powyższego orzeczenia, na korzyść obwinionego, wywiódł Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 93§2 k.p.w., poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że występują przesłanki do rozpoznania sprawy obwinionego w postępowaniu nakazowym, skutkiem czego M. K. został uznany za winnego i ukarany za popełnienie wykroczenia kwalifikowanego z art. 94§1 k.w., polegającego na kierowaniu pojazdem w dniu 31 lipca 2022r. bez wymaganych do tego uprawnień, podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanego obwinionemu czynu i jego wina, w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, budziły wątpliwości, ponieważ z załączonych do wniosku o ukaranie materiałów wynika, że w czasie popełnienia przedmiotowego czynu M. K. posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami w postaci zagranicznego prawa jazdy.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Pułtusku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535§5 k.p.k., co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w składzie jednoosobowym (art. 15§4 k.p.w.). Zaskarżone orzeczenie zapadło bowiem z rażącą obrazą art. 93§2 k.p.w.

Bezsprzecznie Sąd rozpoznający sprawę, czyniąc to w trybie nakazowym, stracił z pola widzenia ewidentnie występujące w niej wątpliwości.

Stosownie do regulacji art. 93§ 1 i 2 k.p.w. warunkiem wydania wyroku nakazowego w sprawach o wykroczenia, w których wystarczające jest wymierzenie nagany, grzywny albo kary ograniczenia wolności, jest uznanie, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Tymczasem analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie prowadzi do takiego jednoznacznego wniosku.

Wykroczenie z art. 94§1 k.w. polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego, na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie mając do tego uprawnienia. W niniejszym postępowaniu uznano, że taka właśnie sytuacja zaistniała w dniu 31 lipca 2022r., tj. M. K. nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Z akt sprawy wynika jednakże, że w czasie kontroli wylegitymował się on ukraińskim prawem jazdy wydanym pod numerem B.1, stwierdzającym uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B. Kwestia przysługujących mu z tego tytułu uprawnień nie została w żaden sposób zbadana. Jak natomiast słusznie wskazał w kasacji jej autor, dokumentami stwierdzającymi posiadanie uprawnienia do kierowania m.in. pojazdem silnikowym są nie tylko te wydane w kraju, ale także określone dokumenty wydane za granicą, w tym krajowe lub międzynarodowe prawo jazdy, określone w Konwencji o ruchu drogowym sporządzonej w Wiedniu dnia 8 listopada 1968r. (Dz.U. z 1988r., poz. 40, 41 i 44; dalej: Konwencja).

Niezależnie zatem od ustaleń dotyczących posiadania przez M. K. krajowego (polskiego) prawa jazdy, w świetle treści art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 5 stycznia 2011r. o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2024r., poz. 1210 t.j.), wątek posiadania zagranicznego prawa jazdy wydanego w Ukrainie, a zatem kraju będącym sygnatariuszem przywołanej wyżej Konwencji, powinien zostać poddany pogłębionej analizie, czego w niniejszym postępowaniu całkowicie zaniechano.

Mając na względzie przedstawione powyżej rozważania kasację wniesioną przez Prokuratora Generalnego ocenić należało jako oczywiście zasadną, zaś naruszenie przez Sąd Rejonowy wskazanych wyżej przepisów miało charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść wydanego w sprawie wyroku, bowiem przeprowadzenie postępowania dowodowego na rozprawie mogłoby doprowadzić do odmiennego rozstrzygnięcia.

Tym samym zaskarżony wyrok nakazowy należało uchylić, a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Puławach.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien przeprowadzić stosowne postępowanie dowodowe, a następnie rozpoznać sprawę dostrzegając omówioną wyżej problematykę, ze szczególnym uwzględnieniem regulacji zawartej w art. 41 wspomnianej Konwencji.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]